

Nr. 101. Folkethingets Forhandlinger. 1870
 1569. 1ste. Beh. af Lovf. om en Forand.
 Taler satte sig, tror jeg at maatte sige, at jeg
 staar i den Formening at de Banskeligheder,
 der ere tilstede ved Gjennemførelsen af Lov-
 forslaget, som det foreligger, ere af den Be-
 skaffenhed, at de ikke let lade sig overvinde,
 og navnlig forekommer det mig, at netop dette
 Forslag er et Vidnesbyd om, at jeg havde
 Ret, dengang jeg ved en tidligere Behandling
 af Spørgsmaalet om den kommunale Beskat-
 ning, udtalte, at jeg ikke ansaa det for hen-
 sigtsmæssigt at tage en enkelt Side af denne
 Beskatning, og fremme den særskilt, idet jeg
 forudsatte, hvad jeg yderligere er bleven bestyrket
 i ved at se dette Lovforslag, at det overhovedet
 ikke kan lade sig gjøre, fordi den ene Del af
 denne Beskatning og da navnlig den Del
 deraf, som foreligger her i Forslaget, har visse
 Forudsætninger i den almindelige kommunale
 Beskatning, der ikke kunne undværes. Hvad
 nu Principet for Skattens Anlæg angaar, saa-
 ledes som det er nedlagt i § 1, da tilstaar
 jeg, at jeg i Hovedsagen er enig i, at der kan
 være Forhold tilstede, som berettiger til at an-
 lægge en kommunal Beskatning paa Personer,
 der ikke have Bolkig i Kommunen. Jeg ud-
 talte allerede ved den af mig for betegnede
 Leilighed, at der i Principet efter min For-
 mening Intet var til Hinder derved, og det er
 mig hjært idag at kunne tilføie, at der heller
 ikke fra Regjeringens Side er Noget til Hinder
 for indenfor visse Begrænsninger at anlægge
 en kommunal Beskatning paa Forhold og
 Hensyn, som ere uafhængige af det personlige
 Opholdssted. Det kan nemlig ikke negtes, at
 det er en billig Fordring, at Enhver, der dra-
 ger Nytte af en Kommunes Goder, tillige skal
 være forpligtet til at bidrage til Udgifterne ved
 denne Kommunes Forudsætninger, og jeg kan
 saaledes ganske erklære mig enig i, hvad ogsaa
 det erede Medlem for Aarhus Amts 2den
 Valgtreds (S. M. Mørk) yttrede, at, forsa-
 vidt der er Tale om borgerlig Næring eller
 andre dermed beslægtede Forretninger, er det
 fuldkomment i sin Orden, at der betales Skat
 af disse til de Kommuner, hvort disse Forret-

ninger drives, uanset om de vedkommende
 Personer bo i Kommunen eller ikke. Jeg kan
 ligeledes, navnlig af Hensyn til de ganske sær-
 lige Forhold, der findes Sted paa enkelte Ste-
 der i Landet, ikke erklære mig imod den An-
 vendelse, som i § 1 er gjort af Principet for
 Embedsmænds og Beskillingmænds Vedkom-
 mende, forsaavidt de bo paa andre Steder
 end der, hvor deres Forretningskøtale er.
 Men naar man udvider dette Princip til
 ogsaa at gjælde Enhver, der har faste
 Eiendomme i Kommunen, ja endogsaa til
 dem, der gennem Tiender, Arveskæftaagifter
 eller Kanon have faste Indtægter fra Kom-
 munen, da tilstaar jeg, at jeg ikke er ganske
 overbevist om, at dette kan lade sig gjøre.
 Jeg kan nemlig vel gaa med til at beskaffe
 visse faste Eiendomme, som paa en Maaade
 kunne paralleliseres med en Bedrift, og jeg
 skal blandt disse nævne f. Ex. Skibe. Heller
 ikke ser jeg mig istand til ligesrem at sige, at
 det Samme ikke kunde anvendes overfor Tiender,
 der i en ganske særlig Grad ere knyttede
 til de Kommuner, hvort de have; men naar
 man gaar ud over dette og vil have, at der
 endog skal svares Afgift af f. Ex. Fæste-
 eller Leieafgifter, naagter den vedkommende faste
 Eiendom beskattes paa andre Maaeder og gjen-
 nem andre Personer i Kommunen, ja, naar
 man endogsaa vil gaa til Arveskæftaagifter og
 Kanon, da tror jeg, at man gaar saa vidt,
 at man bereder sig saa alvorlige praktiske
 Banskeligheder, at Tanker ikke vil kunne
 gjennemføres, ligesom jeg ogsaa vil sige, at
 det Princip, der skulde være det, som beretti-
 gede dertil, nemlig at de Vedkommende, der
 boppebære disse Afgifter, have Nytte af Kom-
 munnens Goder, ikke i dette Tilfælde er til-
 stede. Jeg finder en Bestyrkelse for den Me-
 ning, at man driver Principet ud over disse
 naturlige Grændser ved at tage disse Afgifter
 med, dert, at man dog ikke driver sig til at
 tage f. Ex. Pantobligationer med, thi jeg ser
 ikke, at en Rentindtægt i sit Væsen er for-
 skjellig fra en Arveskæftaagift eller Kanon, og